

Тешка болештина и даље мори свет. Залуд Мико Чајов броди гором и водом, небом плаветнијем, далеким морима, залуд чини молбе добре бoгу и благочастивом ђаволу да му тешку болештину, што му живот значи, врате, и усаде у његово остарело и раскрваљено срце. Често му се учини да се тешкој болештини приближио на ценат, да јој осећа дах и топлину, жубор бистри што весело поје и оног трена кад пружи своје сасушене мршаве руке да је дотакне и врати срцу своме, дому вољеноме, тада пред њим блесне високи балкон у Аковској вароши и лептираста варошка дама на њему. Заблиста јој лице снено, затрепери ђовда нежна, залепрша и запевуши тамна свила испод згурена Оброва. Све брзо нестаје. Опет види грозну чудесницу небеског парка са руменим жвалама и злим очима као се устремила према његовој скврченој снази. То брзо нестаје, као да није ни било, као да ничега није било сем тешке болештине што дави цео свет. Изгубио је и последњу кап наде да ће пронаћи тешку болештину. Осећа како му ладна ђовда отиче долинама од Вејсине смрче и црквице наше у Прошћанским жарима према гордоме Змајевцу. Чује грохотан смех доброга бoга или благочастивог ђавола што му се сручио на ладно чело као небеска рида.

Кад благо сунце поплави осојне стране и продужи витку фигуру Вејсине смрче за више корачаја према нашој црквици, обично из дремежа пробуди Мика Чајова, који се тргне и лецне као да га је избацила Јафетова кречана. После тога дуго у мислима пребира по данима и временима док му је тешка болештина била у срцу, док се гордио и ачио пред целим боговетним светом, и сада, размишља тијо, полако, коме ли је све закуцала на прозоре, коме ли се све увукла у постељу меку, кога је све загрлила и прионула за грло бело. Опет није сигуран да ли се сасвим преметнула у чудесницу небеског парка, злу змијурину, да ли је за руку води по целом свету благочастиви ђаво док добри бóго дрема на небеској свили, не гледа доле, не гледа тамну ледину по којој се батргају полумртве живуљке и ситне травке. Можда чудесница небеског парка, баш она, вода божјег отпадника до високе горе Куновице, језера у Сунцича долу, па све до поља Суранова. Није сигуран да ли им то у неко доба у госте пристиже божји изгнаник док му руке дрхтуре, очи жмиркају на жеравици. Муку мучи, бије тешке битке на све стране. Далеко је од њега тешка болештина, све више верује да нема снаге да је врати срцу своме сломљеноме.

Вејсина смрча своју витку фигуру лагано њише, растеже своје тело онако како се раном зором у постељи мекој нежно шири врело тело варошке даме. Опет је ту. Мико Чајов види исти балкон, исти сокак у Аквоској вароши, исте дворе, беле само сад она боса, лептираста, прекривена магличастом, рекло би се белом свилом, излази на балкон небески, шири руке по врх тешких коса док јој тврде груди полазе горе према згуреном Оброву и ниском небу. Потом му поглед

клизи низ пољане до великог тамног брега који господари целим светом испод кога се оголели краљевац буди из слатког дремежа. Под белом свилом певуше два тешка бедра, скупљају се и развлаче. Боса стопала се гужвају на тврдом камену.

Леди се око Мика Чајова, леде му се мршаве груди и цела ђовда. Негде је нестала скврчена снага, скаменила се.

Одједном, усред бела дана, пред очима приказује се чудан призор: Вејсина смрча корача лако, врцкају јој стегна, горда као небески бор, стиже до балкона у Аковској вароши. На уморне очи његове падају капци као гробни камени поклопци.